

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

De set en set

Anna Carreras Aubets

Fam blava

Som a prop de Sant Jordi i els escriptors recomanem llibres. Com que escombrar cap a casa no ha deixat mai d'estar de moda, us enriquiré l'hipotèlem amb un llibre publicat a Angle Editorial, traduït de l'italià per una de les millors: jo. La novel·la es diu *Fam blava* i l'ha escrit Viola Di Grado, una autora italiana que fa volar el cap. Nascuda a Catània l'any 1987, va publicar la seva primera novel·la quan només tenia vint-i-tres anys, *70% Acrílico 30% Lana* (encara no traduïda al català però jo ja hi sospiro), un llibre que la va convertir en la guanyadora més jove del premi Campiello Opera Prima i en finalista del prestigiós premi Strega. Llicenciada en filosofia de l'Àsia Oriental i amb una estètica propera al gòtic, Di Grado construeix una història visionària i sensual d'una noia que per superar la pèrdua del seu germà bessó abandona Roma i s'endinsa en el territori del desig a la ciutat blava i tentacular que és Xangai. Professora d'italià per a xinesos, la vida de la protagonista es pertorba quan coneix la Xu, amb qui la uneix la sensació de solitud (fam implacable) i l'horitzontalitat més tòrrida, la que busca els límits per superar-los. Follar en fàbriques tèxtils abandonades o en escorxadors dels anys 30 ajuda les noies a superar traumes enquistats i aquella mena de dolor de l'ànima que només s'alleuja quan et claven les dents a la carn i s'apropien de tu. Identitat i llenguatge com a obsessions literàries d'una escriptora per a qui Eros és un ritus xamànic. Viola Di Grado no troba que l'amor sigui narrativament interessant, sinó que busca explicar com es deforma tot al seu pas.

EDITORIAL

Mascareta no obligatòria però aconsellable

Les autoritats sanitàries han posat data a la fi de l'obligatorietat de dur la mascareta als espais interiors. Tant si és el 20 d'abril després del Consell de Ministres com si l'educació comença a fer-ho possible la vigília aprofitant la represa de l'activitat lectiva a Catalunya, la retirada de l'obligatorietat ens situa en una nova situació social de la qual no gaudíem des de fa dos anys arran de l'inici de la pandèmia de la covid. L'afectació del virus, els índex de reproducció i la gravetat de la malaltia s'han situat en els indicadors més baixos dels darrers dos anys, de forma que la retirada de la protecció en espais tancats sembla una mesura sensata, assumible i necessària. La sensació d'alleugeriment i de supera-

ció de la pandèmia facilitarà també la millora en l'angoixa o la pressió psicològica que tots hem patit en aquest temps. Veure's la cara, les expressions, no solament resulta humà i natural, sinó fins i tot indispensable en aquells espais on la proximitat i tendresa esdevenen necessàries, especialment per als infants. Els més petits han nascut i crescut, potser a la seva llar d'infància, amb la mascareta posada, o només ens han vist amb la protecció posada. Petits i grans hem interioritzat el seu ús i s'entendrà fins i tot el temor a retirar-la.

Però la mascareta no marxa perquè es mantindrà en aquells espais sanitaris, socio-sanitaris i el transport públic. I es farà aconsella-

ble en espais tancats i de gran aglomeració. Els epidemiòlegs advertixen que el menor índex de vacunació a altres continents ens pot generar noves onades, sobretot durant la tardor meteorològica europea. La pandèmia ens ha ensenyat també que la protecció amb mascareta contribuirà a controlar altres epidèmies, com ara la grip, que abans entomàvem sense cap mena de protecció, més enllà de la vacunació. No serà estrany, i fins i tot recomanable, que les persones més vulnerables segueixin emprant aquesta protecció en espais tancats o al transport públic o en espais molt concorreguts, com s'havien ja acostumat a fer les societats orientals que havien patit altres coronavirus anteriors al SARS-CoV-2.

La foto

Foto de l'any. La guanyadora del World Press Photo recorda els nens que van morir a l'escola indígena de Kamloops (al Canadà), d'Amber Bracken per a 'The New York Times' ■ AMBER BRACKEN

La frase del dia

José Luis Martínez-Almeida

ALCALDE DE MADRID (PP)

“Si haguéssim sabut que 2 persones es comprarien cotxes de luxe i un iot amb un contracte, no l'hauríem fet. Trobar material era dramàtic”

Keep calm

El president ucraïnès, en la seva compareixença al Congrés dels Diputats, va tenir l'ocurrència de comparar el que està passant al seu país amb el bombardeig de Gernika perpetrat per l'aviació nazi: “Som a l'abril del 2022, però sembla l'abril del 1937, quan el món es va assabentar de l'atac a Gernika.” Fent ús del sentit comú, va pensar que condemnant una atrocitat com aquella generava un consens inesquinçable a la cambra parlamentària espanyola. En una democràcia consolidada –com els agrada dir i repetir– no hi hauria d'haver gaires partidaris d'emprar els avions de Hitler contra la població civil. El gran

Gernika
incomoda

Andreu Pujol

quadre de Picasso representant la matança, pensat inicialment per ser exposat al pavelló espanyol de l'Exposició Internacional del 1937 celebrada a París, ha esdevingut una icona de l'art i un símbol de la pau arreu del món, també a Ucraïna. Resulta, però, que més del 40% dels diputats de la cambra, pel cap baix, se senten incòmodes parlant de Gernika perquè els recorda que el règim franquista es va edificar sobre la barbàrie, l'assassinat i el crim més variat. Alguns representants de l'extrema dreta, com l'eurodiputat de Vox Hermann Tertsch, ja han hagut de sortir a dir-hi la seva. En aquest cas, relativitzant la gravetat dels fets:

“pura propaganda de guerra”. També hem pogut sentir, al programa matinal de més audiència de l'Estat, com una tertuliana era condescendent amb els assassinats feixistes: “Ni el que bombardejava era dolent ni els que eren bombardejats eren tan bons”, explicava tot mesclant-ho amb Stalin i el PCE. No té cap importància que a les eleccions del 1936 el comunisme obtingués a Gernika un total de zero vots perquè la veritat no és el que interessa: només es tracta de justificar aquell escarment contra el poble basc, la dictadura que se'n beneficià durant quatre dècades i els privilegis que encara avui n'emanen.